

BULLETIJN VAN DE VERBROEDERING DER BELGISCHE ONTMIJNERS

AANGESLOTEN AAN O. S. P. B.

Speciaal Nummer voor Nieuwjaar

Inhoud

1952.

Het leven van de D. O. V. O. in 1951.

Handelen... of sterven.

De ontmijners en de natie.

Snap-Schots.

Zo zijn wij...

De Decembernacht.

Dank, Bob Dem.

Nieuwsjes.

Hulde aan de naamlozen.

Het leven van onze afdelingen.

Het peloton van de ontploffingstuigen.

Eens dat iemand zichzelf gevonden heeft, kan hij niets meer verliezen in deze wereld. En zodra iemand het menselijk zijn begrepen heeft dat hij in zich draagt, begrijpt hij alle mensen.

STEPHAN ZWEIG.

JANUARI

- - 1952 - -

Secretariaat : Sint-Janstraat, 30 - Tervuren.

Redactie : 105, rue Large Voie, 105, Jupille-lez-Liège.

- DRIEMAANDELIJKS -

Nummer 1

Driemaandelijks

DE ONTMIJNER

Tijdschrift

van de Verbroedering der Belgische Ontmijner

SECRETARIAAT

— St-JANSSTRAAT, 30, TERVUREN —

— P. C. R. 7537.94 — ☎ 57.31.64 —

— REDACTIE —

— 105, RUE LARGE-VOIE, JUPILLE —

Zeven jaar verliepen reeds sinds, we fier, om het vertrouwen dat de Heer Minister van Landsverdediging ons had betoond, toen hij ons de opdracht gaf het land van mijnen te zuiveren, ons aan het werk gezet hebben.

Waardig mogen wij het hoofd opheffen en onszelf gelukwensen voor de vervulde taak.

Maar ons werk is nog niet gedaan. Twee tot drichonderd van de pioniers uit het eerste uur werken verder. De gevaren zijn nog geenszins verdwenen, want onlangs nog hebben twee onder hen hun leven er bij ingeboet en drie anderen werden gewond door hun gevaarlijk werk voort te zetten.

En zo werd de lange martelarenlijst der ontmijning nog groter.

Op de drempel van het nieuwe jaar gaat onze eerste gedachte natuurlijk naar hen die ons verlieten in de kracht der jaren, slachtoffers van hun moed en zelfverloochening, ook naar hen die verminkt werden maar wier leed getemperd wordt door de gedachte aan het edele doel, dat ze nastreefden en bereikt hebben. Wij zijn ons bewust van de ernst der taak die voortgezet wordt en wij wensen alleen maar dat ze voortgaat zonder pijnlijke gevolgen noch voor de oude noch voor de nieuwe ontmijners.

Dit jaar immers kwamen jonge militianen de rangen der ouden vervoegen van wie ze in den begin ne kostbare lessen kregen.

Wij zijn er verzekerd van dat ze, in bezet Duitsland, onder de leiding van een bekwaam officier en van gegradueerden, die in onze school opgeleid werden en sinds het begin in onze rangen degelijk onderricht zijn, naar het voorbeeld van de ouderen, koene ontmijners zullen worden.

Onze duurbare Verbroedering ziet haar taak voortgezet en het is dan zeker niet het ogenblijk van ze in de steek te laten.

Wij denken dat zij, zoals in het verleden, nooit aan hare taak is tekort gekomen, en wij zijn van plan in een volgend artikel u door duidelijk sprekende cijfers te tonen de uitgebreidheid van haar tussenkomst Talrijke ontmijners hebben ons hun trouw en aanhankelijkheid betuigd door toe te treden tot onze kring.

Maar er blijven er nog achter, wij richten ons tot u om de trom te roffelen en de twijfelaars aan te zetten zich te scharen onder de plooien van onze vlag.

Ter gelegenheid van het nieuwe jaar, ben ik de tolk der leden van onze Beheerraad om U allen de hartelijkste gelukwensen aan te bieden.

Allen die in de D.O.V.O. gebleven zijn vinden hier onze wensen hun taak zien voort te zetten zonder ongelukken. Aan hen die hun werk hervat hebben wensen wij dat ze daarin de verhoopte voldoening vinden.

En allen wensen wij een gelukkig leven in een familie waarin vreugde en voorspoed heerst.

Generaal SEVRIN.
Voorzitter der Verbroedering.

DRAAGT GIJ UW ZWARTE MUTS BIJ ELKE BETOGING ?

Het leven in de D.O.V.O. in 1951

Na ernstig bedreigd te zijn is de D.O.V.O. gebleven, maar dan toch erg verminderd. Hij bleef standhouden met een Directie en vijf pelotons.

Het effectief slinkt van 300 tot 260. Het gepresteerde werk van onze ontmijners heeft de beslissing van de minister «zomaar niet zondermeer onze dienst te ontzenuwen» tenvolle gewettigd. Ziehier enige cijfers, die de Kameraden die ons niet vergeten en onze dienst verlaten hebben zeker interesseren :

ACTIEF

Aantal der ontvangen aanvragen in 1951 : 3700.

Aantal der gemeenten die op hun aanvraag, tenminste één keer in 1951 het bezoek hadden van de D.O.V.O. : 1127 ; (Hier valt aan te stippen dat het Rijk 2670 gemeenten telt.)

Het gewicht der grote ontploffingstuigen is natuurlijk verminderd in vergelijking met de voorbije jaren, want de tijd van de « grote hopen » is zeker voorbij.

Ter plaatse zullen wij dit jaar 1380 Ton verwijderd hebben. Onze Ontploffingsplaatsen hebben in 1951 zowat 1720 Ton van die tuigen onschadelijk gemaakt.

PASSIEF

Het Passief, dit jaar, is aanzienlijk.. Wij hebben veel verloren. Wij rouwen om de dood van twee kameraden, tien werden gekwetst van wie twee ernstig. Het laatste bulletijn heeft een kort relaas gegeven van de katastroof van MEERDAL (twee doden en drie gekwetsten).

De D. O. V. O. heeft buiten de gewone opdrachten, in 1951; drie voorname werken vervolgd of aangevat, te weten :

— Het wegnemen van een depot van ontploffingstuigen 1914-1918 te ATTRE (Henegouwen).

— Het wegnemen der ontploffingstuigen van het fort van STEENDORP (Antwerpen).

— Het wegnemen van een depot van ontploffingstuigen te KWATRECHT (Vlaanderen).

De laatste dagen van het verlopen jaar werd een Duitse bom van 1000 kilo onschadelijk gemaakt en weggenomen te BREEDENE, waarschijnlijk met valstrik (een Zus. of met fotoelectrisch cel.).

Indien het werk de moeite loont, en alles wijst erop dat het zo is, dan zal een volgend artkel in het bulletijn van de Verbroedering aan de Anciens uitleggen wat er te BREEDENE, naar de kostbare aanduidingen van ons Studiecentrum gedaan is.

ENIGE BESCHOUWINGEN OVER HET RENDEMENT :

Ik meen dat onderstaande formule een idee geeft van de activiteit van de mannen :

$$R = \frac{n \times p}{N} + \frac{p'}{N}$$

R = rendement n = getal der aanvragen
p = nagezien gewicht (t.) p' = vernielde gewicht (t.)
N = aantal der ontmjners

RENDEMENT IN 1951.

$$\frac{3700 \times 1380}{260} + \frac{1720}{260} = 19.645$$

Voor het geheel van de D.O.V.O. :

Als wij een vergelijking maken van de prestatie van dit jaar met die van 1950, aan de hand van de zelfde formule ; dan was die :

20.665

Lijk wij het zien, hebben de mannen van de D.O.V.O. stand gehouden en wij moeten zeer tevreden zijn over hun werk in het verlopen jaar.

Wij hopen dat het rendement nog opgedreven wordt in 1952, met in achtname van de gezondheid en het leven van de ontmijners.

Er is volop sprake dat de D.O.V.O. naar de troepen van de « Ordonnance » zal overgaan. Dit is wel een beetje vervelend maar we zullen toch voortgaan onze leuze toe te passen :

« Geen ziele klein »
« Aan de schoonmaak »
« Zonder vaar noch vrees »

Daar ik dit artikel op 31 December neerschrijf, acht ik het mij een plicht en een vreugde al onze ontmijners te bedanken en geluk te wensen. Ik heb het nooit lastig gehad chef van zo een troep te zijn die mij in de uitoefening van het bevelhebberschap diepe voldoening gaf.

Ik wens aan allen, alsmede aan al de trouwe lezers een gelukkig en voorspoedig jaar 1952. Ik wens vooral aan de laatste twee gekwetsten, slachtoffers van hun moed en plichtsbetrachting, een volledig en spoedig herstel.

Majoor der Genie, R. PORREWIJCK.
Chef van de D.O.V.O.

Wij beginnen vandaag met de publicatie van de Historiek van het Vernietigingspeloton van Ontploffingstuigen (V. P. O. T.) dat opereerde in bezet Duitsland.

Alhoewel de eenheid maar klein was heeft ze toch in de bezette Sectoren door ons leger, een grote bedrijvigheid aan de dag gelegd.

Kapitein Snijers, oud-bevelhebber van het V. P. O. T. heeft ons de mooie brochuur willen ter hand stellen, die door zijn zorgen werd uitgegeven en waaraan wij de Historiek ontlenen.

HET VERNIETIGINGSPELOTON VAN ONTPLOFFINGSTUIGEN

HISTORIEK

1. Het Peloton te Verviers.

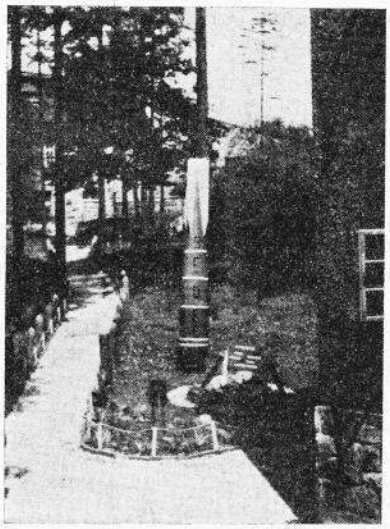
OPRICHTING

Het M. A. (Ministerieel Ambtsbericht), M. L. (ministerie van Landsverdediging), A. L. S. (de algemene Legerstaf), Sectie B van 11 Januari 1946, van de organismen van het Leger schreef namelijk de oprichting voor op datum van 1 Februari 1946 van een Vernietigingspeloton van Ontploffingstuigen Zijn eigen O. T. (organieke Tabel) 413/1 gaf het plan van de organisatie : een totaal effectief van 25 man, soldaten en officieren inbegrepen.

De zetel voor vorming en opleiding werd te Verviers gevestigd ; taalregiem, Vlaams, het effectief gevormd door soldaten.

De administratie zou gedaan worden door het A. P. Gn. (administratief Peloton de Genie) om dit geheel van eenheden te organiseren en te leiden verzekerde Majoor Pieltain het beleid in de kaserne Majoor Cogniuax. Het Peloton stond onder het bevel van Kapitein Boudard.

Een nota van het A. H. K. (algemeen Hoofd-kwartier) op datum van 8-3-46 vroeg dat het V. P. O. T. zou afhangen van de Cie Parc en van de A.A.A. Gn. (Algemene Administratie der Génie) vanaf de 1-4-46.

In het kantonnement, een echt « Ontmijnershoekje ».

2. Het Peloton te Middelkerke.

OPLEIDING

Op 1 April ging het Peloton van Verviers, toen de eerste opleiding gedaan was naar Middelkerke vaar het opgenomen werd bij de Cie Parc van Ontmijners Bataillon.

Vroeger reeds was er een Peloton, bestaande uit ontmijners-soldaten van de klas 42 die uit het ontmijningsbataillon kwamen, daar einde Maart 1946 opgericht. Het moest na een aanvullende opleiding van een maand « Bomb Disposal » naar het B. L. (Bezettingsleger) gevoerd worden. Het vertrek was voorzien op 1 Mei.

Dit laatste Peloton zou dan op 1-8-46 aangevuld worden met militianen die uit Verviers kwamen en dan vijf maanden speciale opleiding ontvangen hadden. De datum van vertrek naar het B. L. die voor de 1ste Mei voorzien was, werd uitgesteld tot de 6de en vervolgens tot 27 Mei.

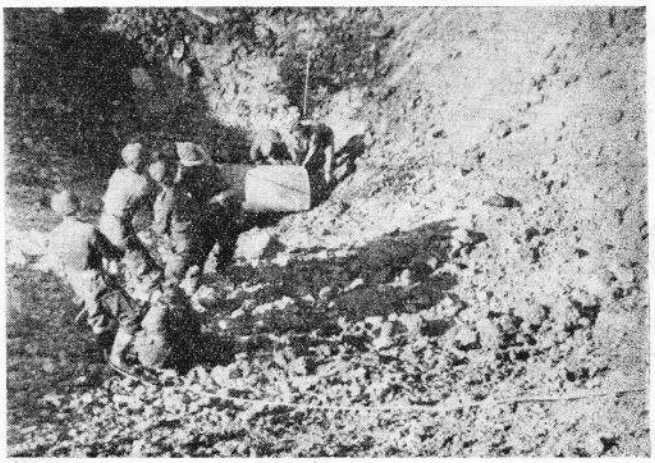
De trein, te weten 1 moto « Norton », 1 camionnette 750 kgr., 3 camions « Fordson » 3 T., 1 Jeep werd in ontvangst genomen respectievelijk te PACR Bruss. de 16de April 1946 en te Brasschaat de 24ste April 46 en te Casteau de 13-5-46.

Het materiaal (A. F. G. 1098) werd ontvangen in fort VIII te Hoboken de 3 Mei, bewapening de 18de Mei.

Een nota van 10 mei, uitgaande van D. T. Gn. (het Technisch Departement van de Genie) kondigde aan dat het in te nemen kantonnement in het B. L. te Aken zou gevestigd worden en dat de Chef van het Peloton (sinds 27 Maart Luitenant Snijers) moest overgaan tot een verkenning ter plaatse zelf. Intus-

Indien dit bulletijn u bevalt, bewijst het ons, door gevolg te geven aan de oproep in het artikel onder aan bladzijde Nr 14.

sen voorzagen de orders van de Bezettingsdivisie (toen was er maar een D. I. in het B. L.) de aanhech-

In de muil van de krater, voorbereidselen van vernietiging

ting van het V. P. O. T. aan de Gn. I. D. (Genie van de Infanterie Divisie) die het deed afhangen van de 2 Cie te Kornelimunster-bij-Aken. Bevestiging werd ten andere gegeven op 31 Mei door het Algemeen Hoofdkwartier.

In de morgen van 27 mei, na de groet aan de vlag te Middelkerk, trok het Peloton met Bestemming naar het B. L. en kwam te Aken aan in de Maxstrasses om 20 uur.

3. Het Peloton in bezet Duitsland.

Na zijn installatie, hield het Peloton zich bezig met het wegnemen en vernietigen van de ontploffingstuigen die ontdekt waren in de verschillende kwartieren en kantonnementen die door de Belgische en geallieerde eenheden ingenomen werden.

Die tuigen waren voor onze troepen zeer gevaarlijk. Men zal zich nog het droevig geval herinneren dat zich voordeed te Aken in Juni 1946. De ontploffing van een Riegelmine in de koer zelf van de Kornerkazerne zou de dood voor gevolg hebben van een officier en vier manschappen van het Bataillon.

Hierbijgevoegd, als aanhangsel een uitgestippeld tabel van de activiteiten. Men moet aanmerken dat deze voor meerdere dagen voor eenzelfde opdracht golden.

Meer nog, in't vooruitzicht van de eventuele opdracht van de supervisie der ontmijning in de Belgische sector, voornamelijk de Siegfried lijn en de bossen van de Eiffel, werd nauw contact genomen en bewaard met de Engelse « Mine Lifting » die eveneens te Aken gevestigd was.

Op 26 October 1946 werd de Chef van het Peloton, Luitenant Snijers aangewezen voor de school van gegradeerde Candidaten der Genie te Namen, en vervangen door luitenant Desmet.

Op 29 Januari 1947 werd het Peloteen nieuw kantonnement aangeduid, te weten Kazerne I vervolgens II Bon Bevrijding te Duisdorf bij Bonn, zijn nieuw korps de Cie Parc en At. Cnne/Gn was in dezelfde blok.

De eerste Februari werd het Pon een administratieve eenheid en op 14 Februari 1947 nam luitenant Snijers opnieuw het bevelhebberschap op. Half April mocht op zijn aanvraag, dank zij de velwillendheid van het 2de Bur. E.M./C.A., dezelfde officier, aanwezig zijn als militair waarnemer bij het laten springen van het eiland Helgoland.

In aanhangsel, kopij van een verslag, opgemaakt als gevolg van die opdracht en gericht aan de Commandant van de I. C. A.

Op 20 Maart 1947 gaf de E.M./C.A. het Peloton een nieuwe opdracht; in orde brengen van ontploffingstoffen voor de vernieting van bommen en allerlerhande ontploffingstuigen die samengebracht werden : te Keulen, Aken, Lüdenscheid, Unna, Olpe.

In die verschillende centra waren de meest verscheidene ontploffingstuigen aangebracht : van geweerkogels tot bommen van 2.000 kilos : granaten, obussen, raketbommen, panzerfaust, mortierbommen, ontplofbare bommen van alle kaliber zowel duitse als geallieerde latex brandbommen, enz.

De meeste waren losgeschroefd, maar er bestond nog steeds een ernstig gevaar voor het hanteren vooral wegens hun twijfelachtige staat van bewaring.

Dit werk zou uitgevoerd worden na afspraak met het geinteresseerde « Military Governement ».

Het gebruikte explosief (ontploffingsmateriaal) tijdens de vernietigingswerken was het « 808 Plastic-Nobel » groenachtig van kleur met een geur van massepain. Alhoewel het minder stabiel was dan het T. N. T., was het toch makkelijker te hanteren en het had een groter brandvermogen.

Het gebruik in kleine hoeveelheden gaf geen aanleiding tot die geweldige hoofdpijn die ervaren werd bij gebruik in grote hoeveelheden.

Na de nodige verkenningen na de vernietigingsterreinen gevonden te hebben, en na het bekomen van de springstof begon het werk te Keulen de 7de Mei 1947.

Het tabel hier onder geeft een overzicht van het gedane werk.

SECTOR KEULEN

Plaats vass Vernietiging : Biekendorf bij Keulen.

MAANDEN	Getal der vernielde Bommen	Gebruikt explosief (808)	Ontploffers	Vernield in Ton
Mei 1947	572	41.500	299	155 T.
Juni 1947	206	6.875	41	16 T.
Juli 1947	114	12.750	57	23 T.
Augustus 1947 ...	56	5.000	26	12 T.
September 1947 ...	1) Werk te Aken (zie verder). 2) a) Verkenning van werkterrein I. C. A. b) Afschroeven van fusée bommen « Weco » (zie verder).			
October 1947	195	12.500	79	22 T.
November 1947 ...	Werk te Aken (zie verder).			
Februari 1948 ...	68	2.250	36	10 T.
April 1948	53	7.375	45	12 T.

" Decembernacht "

Zo dit geen Kerstverhaal is, dan zou het toch tenminste een sprookje kunnen zijn. Deze « Decembernacht » die nu een traditie geworden is en ingericht wordt ten voordele van de Verbroedering der Ontmijners is zeker wel de mooiste manifestatie van het winterseizoen in de stad Verviers en is zonder twijfel een hele gebeurtenis.

Die geestdrift welke zij in het Vervierse midden verwekt en het groos succes die zij ieder jaar kent is te danken aan hare inrichter ROBERT RAINOTTE, FREDDY DEPRESSEUX, een groep jonge meisjes uit de aristocratie en het Luikse Komiteit der Verbroedering die zich geen moeite sparen voor dit feest.

Dit jaar werd het vroegere succes nog overtroffen, daar Prinses JOSEPHINE-CHARLOTTE haar Bescherming toegezegd had. Een massa volk, die van alle hoeken van het Arrondissement, ja van gans het land, was toegekomen; baande zich een weg naar de weelderige Salons der Koninklijke Harmonie die in een fonkelend licht baadden.

Zogauw de genodigden binnentraden (want de deuren werden opengehouden door lakeien in Louis XIV ornaat en met pruiken) konden zij de sierlijk opgestelde tafels met bloemen bewonderen. De keurige toiletten en zwart habijt weerkaatste op de fluweelzachte licht doorschijnende schouders van jonge en lieve meisjes van wie men niet zeggen kon of het vrouwen waren als bloemen zo schoon, of bloemen die vrouwen geworden waren. Dit ensemble schiep de meest uit gelezen ambiance die men zich kan indenken.

DE DANS DER JONGE MEISJES

(Cliché journal « Le Jour »)

Aan de eretafel, waarboven een delicate hand, het portret van de Prinses gehangen had, hadden plaats genomen :

Generaal SEVRIN, Nationaal Voorzitter van de Verbroedering der Ontmijners ; de Heer BISSOT, arrondissementscommissaris; Majoor COPPIETERS, Commandant van het garnizoen van Verviers en zijn Dame ; Majoor LINDEN, gewezen Commandant van het Ontmijnerskorps Brabant-Limburg en zijn Dame ; Major STEYAERT, van het garnizoen van Verviers ; Major FINE en Mevrouw ; Commandant DOHET, Chef van de Sectie der Ontmijners van de provincie Luik en Mevrouw Kapitein VANDERYDT, Erevoorzitter van de Verbroedering der Ontmijners, Sectie Luik ; De Heer Victor PEHEE, Voorzitter van het Eenheidsfront en Mevrouw ; De Heer Paul BETTONVILLE ,Voorzitter van de Harmonie ; De Heer Joris DELFORTRIE, onder-Voorzitter van de Harmonie en Madame ; H. WANKENNE, Secretaris van de Harmonie en zijn Dame ; H. Marcel LALLEMAND, onder - Voorzitter der Luikse Sectie van de Ontmijners en zijn Dame ; Mevrouw BOVEROUX, weduwe van een Officier - Ontmijner die als held stierf; Dokter PRIGNON en Mevrouw; H. Robert RAINOTTE en zijn Dame; en H. Freddy DEPRESSEUX en zijn Dame.

Hadden zich verontschuldigd : in de eerste plaats H. K. H. Prinses JOSEPHINE-CHARLOTE, wier recente rouw haar belette het bal met haar tegenwordigheid te vereren ; Baron CARTON de WIART, Groot-Maarschalk van het Hof ; Burggraaf GATIEN du PARC, Kamerheer ; Eerste-Minister PHOLIEN ; de Minister van Landsverdediging; Gravin de MEEUS d'ARGENTEUIL; Eredame van H. K. H. Prinses JOSEPHINE-CHARLOTTE; Senator de VRIEND, Burgemeester van Blankenberghe ; de Gouverneur van de Provincie Luik ; Majoor PORREWIJK, Commandant der Ontmijningseenheden ; de Consul van Frankrijk ; de heer GAUTHERIN ; De Voorzitter der Rechtbank de Heer GAROT ; de Heer VANDRESSE, Procureur der Konings ; Majoor d'ARDENNE ; de Heer HOEN, Arrondissements-Commissaris ;Mejuffer SEVRIN, Meter der Verbroedering van de Ontmijners en Mevrouw VANDERIJDT.

Steeds actief en bekoorlijk werden opgemerkt : Mevrouw DEPRESSEUX ; Mejuffers S. HANNOTTE, S. DEBAAR, O. HENDRICK, J. CRUSTIN, G. PREGARDIEN, R. DUMAY, M. STROUVEN en A. LECLERCQ, geholpen in hun uitgebreide taak door de Heren Freddy DEPRESSEUX, Roger LELOUP, P. en J. PIEDFERME.

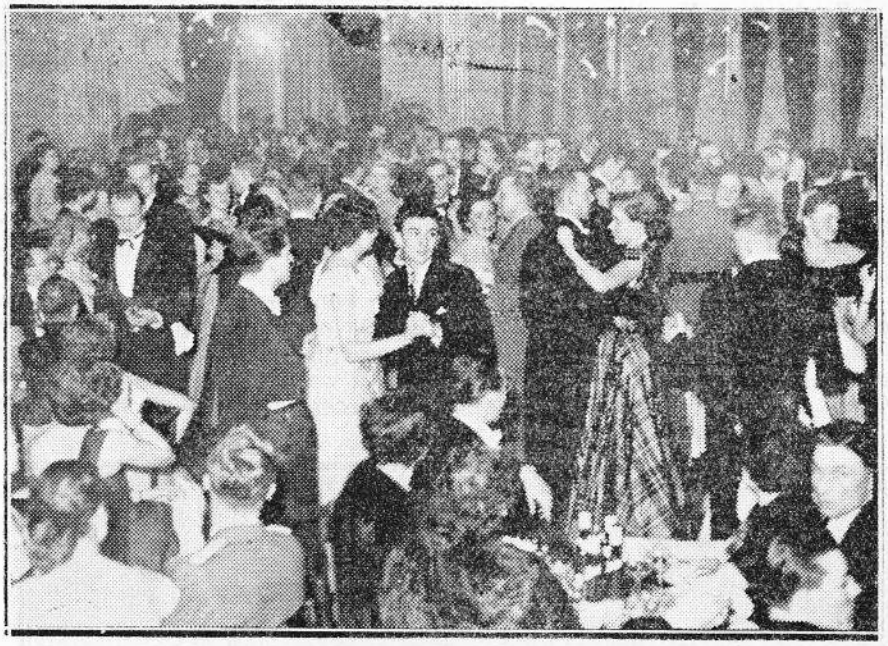
En als naar gewoonte, hadden de inrichters de zaken goed geordend door beroep te doen op het « THE MINSTRELS CLUB ORCHESTRA », Grote Microprijs 1951, dat alleen maar instrumentbespelers van eerste gehalte omvat en aan wie dan ook het beste onthaal werd voorbehouden ; zij waren de werkelijke bezielers van dit uitgelezen bal.

Interessante attracties kwamen de aantrekkelijkheid van het bal nog verhogen en zo konden de elegante dansers bij adem komen. Aldus kon men het talent bewonderen van SELMA VALMY, die een uitmuntende fantasie-zangeres is ; van JEAN BINON, een echte geestige zanger « à la Montmartre » en vooral de schalkse of driftige, dan weer tere of wilde ANITA RAQUELS, een Spaanse danseres van de beste scholing die met « brio » optrad in de « Seguedillas Gitanéras » en een « Jota popular di Saragossa ».

Het was «een wondere nacht » voor de gasten, die met een tikje weemoed het einde zagen naderen bij de eerste schemering van de dageraad.

Werkelijk een mooi sprookje !

De Hoofdredacteur.

ALGEMEEN ZICHT VAN HET BAL

(Cliché journal « Le Jour »)

Geschiedenis van "een brave jongen,,

1944 ! Was het jaar van de Duitse tegenspoed ! De grote Duitse generale Staf, die onder het voorzitterschap van de Führer vergadert laat deze inzien dat hij voor het algemeen welzijn van zijn volk moet verdwijnen.

Hitler die meent dat hij een « übermensch » is, besluit dan toch te sterven. Geleid door zijn geest van grootheid denkt hij alleen door de wapens te mogen sterven en hij zoekt een revolver, maar alle zijn door de Wehrmacht opgeeist. Dan neemt hij het besluit een hevig vergift in te nemen hij gaat het bij de apotheker halen maar het vergift is een « ersatz-product ». Dan wil hij zich verhangen, hij vindt een mooie koord, snoert ze rond de hals en hoopt zo te sterven maar het is een papieren koord en... ze breekt.

Ten einde raad, werpt hij zich in het water, denkend onder te gaan maar te vergeefs, dank zij zijn kostuum van houtvezels blijft hij boven. Na alles beproefd te hebben zal hij maar blijven leven als gewoon burger, hij begeeft zich naar de Rantsoeneringsdienst om zijn rantsoenkaart te halen; als hij vaststelt hoe weinig caloriën die kaart geeft, valt hij « morsdood ».

ECHO 'S EN KLEINGOED

Een Decembernacht... het Bal de Harmonie der « Galette » heeft plaats.

Op het perron, lakeien, gepoederd en gepommadeerd, een decor voor een Grevinmuseum.

Er waren geen jaloerse vrouwen, het is gelukkig, de heren moesten zich letterlijk lijf... en voet geven om het vrouwelijk element te doen dansen dat sterker was... in getal.

Tussen de vrouwen in bloem..., breed geopend, waren verschillende andere met mooie knopen er was er zelfs een die een collectie had op een fel ontblote rug, anders gezegd : zwarte plekjes op de rug.

De erefafel is synoniem van : de tafel waar men niet lacht.

De echtgenoot van een dame die een mooi kleed met vergulde knopen droeg, ging achter een zuil staan om te voldoen aan een behoefte... 't is te zeggen om zijn pijp te roken. Maar opgelet, men zag haar van op de piste, het ware wenselijker een sigaar te roken.

1 m. 80 minzaamheid overtopt met een snor, het is BOBY RAINOTTE, die stralend gaat van tafel tot tafel om de temperatuur te nemen van zijn genodigden. Het is wonderaardig, dat op en afgaan van de snor, en als hij geen goed humeur heeft, kan hij erin bijten.

Invasie van menseneters in de Bar, stelt u gerust, het zijn maar Sandwichen ; de alzo genoemde, de

menseneters, de echte zijn deze en gene die ze verslinden... en ze betalen... of « de Open deur naar de... Porte-... monnaie ».

** SELMA VALMY, schoon als een hart, verkleedt zich als een rat van Saint Germain des Prés om te zingen « DE DODE BLAREN ». Waarom ?*

** Als ze zingt, eet ze de micro op, maar let op Selma, de micro eet uw klein gezicht op, lijk Cécile Aubry op wie gij gelijkt. Weet ook dat het succes niet afhangt van neerkrullende haren op mooie schouders die gij te graag ontbloot, gij moet ook een statig voorkomen hobben.*

** Droge slagen van hielen, geruis van zijde, dansklepper, het is ANITA RAQUEL, die zeer uitdagend een seguidilla danst, het orkest heeft alle moeite om haar duivels ritme te volgen, geenerveerd roept zij het een « PLUS VITE » zonder accent toe, waarom niet « PRESTO » zo had ze dan niet de illuzie weggenomen, want van Spaans heeft ze maar de naam.*

** Om een foto van haar te nemen, moest de reporter schermen langs een Jota, maar hij raakte er niet, hij moest haar bij de arm nemen en haar vragen dit terug te zetten, wat ze dan ook deed, terwijl zij een fandango danste ; zo werd de foto voor de dagbladen gemaakt. Heel fier riep de reporter uit « Ik heb ze gehad » Karamba.*

** Bloemen ; vrouwen, parfums, muziek, wisky, champagne, zoete euphorie ik houd hier op, Vestiaire, taxi, mijn bed, ik heb haarpijn, ik heb in mijn kop een...*

TEMPEEST.

BIJ LUCAS, DAAR GAAT HET, OHÉ !

Met die kreet, in koor door een luidruchtig publiek geschreeuwd, begon het avondfeest, dat op 24 November, door de Luikse Sectie der Verbroedering ingericht was, in de Grande Brasserie du Pont Neuf te Luik.

Welk was het doel van dit avondfeest ? Natuurlijk een geldklopperij, maar ten voordele van de Sint Niklaas der weesjes. Het was een reuzefeest !

Het feest kende een waar succes, niet alleen door de goede opkomst maar ook door de grote kwaliteit der vermakelijkheden en vooral door de grote opbrengst. De bezieler van dat feest, was de immer gedienstige Pierre CUSTERS, terzijde gestaan door zijn bedrijvige gade, en die twee zijn niet aan hun proefstuk.

De inrichter was, lijk gij het tenandere wel zult raden, de altijd onstuimige « TEMPETE » die voor de gelegenheid, de nieuwe deknaam van « MARC MENDAL » gekozen had. Als zodanig openbaarde hij zich als een gloedvolle « speaker », die met een warme en zware stem, de toehoorders bezielde. Hun toejuichingen waren dan ook niet van de lucht.

Met lieve en geestige woorden wist hij verschillende dubbelgangers van beroemde personaliteiten voor te stellen : als Tino ROSSI, de bekoorlijke Guy MARY, de jonge en talentvolle Albert ELY, die het publiek kon « warm maken », en de « Twee ALEXANDRAS » die alhoewel nog zo jong (hij 11 jaar en zij 7) echte vedetten zijn. Dan is het de beurt aan een uitmuntend vioolspeler, onze XHIBITTE, vervolgens een niet alledaags Hollands nabootser, die alhoewel hij geen enkel woord Frans kende, toch door iedereen verstaan werd, dan kwam de vertelster MILA, die zelfs de « durs » kon doen gaan... met haar « La Java des Javas ». Nu kwam Jean HUMBLET « der harten beul » en de zangeres Rita DORVAL, die de hele zaal aan haar lippen hield. Het toeval bracht ons « de as nummer één » Tony WILLIAM », die zondermeer een atmosfeer van echte sympathie wist te scheppen, de menigte opflakkerde en de hele zaal aan 't zingen kreeg dat het daverde.

Wat was nu het schoonste van dat alles ? hetgeen men gepresteerd heeft of het feit dat iedereen zo spontaan optrad ? het ene was het andere waard. Maar dat was alles niet een tombola met 89 loten maakte vele gelukkigen. Wij moeten hier onze vrienden bedanken, die deze loten links en recht bijeengehaald hebben, en een speciaal dankwoord gaat naar onze vriend SIMON, die er zomaar 10 wist te bemachtigen ?

Als slot had een verkoop plaats met Amerikaans opbod; het ging er zeer heftig toe en de donderende stem van Marc MENDAL, stierf weg in het lawaai. Hij had evenwel nog stem genoeg om iedereen te bedanken, en vooral de heer Pierre LUCAS, de eigenaar van « de Brasserie du Pont Neuf », die bewezen heeft dat hij het profijt van ons werk boven zijn eigen profijt weet te stellen. Hij vinde hier nog eens de uitdrukking van onze beste dank.

Hartelijk dank, aan al de handelaars en particulieren, leden of niet-leden, die ons de loten van de Tombola bezorgden.

Victor HAEGDORENS en Louis TAHIR, leden van het gewestelijk Komiteit waren op de hoogte van hun taak. Nog eens een bravo voor die goede vrienden.

In een woord, het is een gelukt feest.

Netto opbrengst : 5621 fr.

JAILŒIL.

Herinneringsmedaille 40-45

In strijd met vorige inlichtingen, worden de militairen en gelijkgestelden die afzwaaiden en aan de 18 daagse veldtocht deelnamen en nog niet in het bezit zijn van de Herinneringsmedalie 40-45, eraan herinnerd dat ze hun aanvraag rechtstreeks moeten richten tot de Provinciekommandant van hun rechtsgebied en niet meer tot de Kommandant van het Wervingsbureel noch tot de Dienst van de eervolle Onderscheidingen van het Ministerie van Landsverdediging.

Dank U! Bob Dem

Wie van U, vrienden lezers, heeft niet herhaalde malen de artikels gelezen, die alzo getekend waren ; ik moet hier niet zeggen dat die artikels eenstemmig geprezen werden, niet alleen voor hun vorm, hun gematigdheid maar ook soms voor de scherpe toon waarin ze gesteld waren !

BOB DEM, alias ROBERT PIEREUSE, zal niet langer meer hoofdredacteur van ons bulletijn zijn, en het is zeer spijtig ! Hij had immers aan dat blad leven gegeven ! Zijn werk droeg aller goedkeuring mee, en dat zegt veel ! Herinnert u nog eens het gezicht van dat kind (ons bulletijn) het was alles behalve mooi, dor als een rank, het was als een afstammeling van het officieel « Belgisch Staatsblad » ; Dat zij, die het pasgeboren kind toen ten doop hielden, het mij niet kwalijk nemen, dat ik hun boorling aldus bejegen. Zij gaven er zich al gauw rekenschap van dat zij « hem » een transfusie van jong en krachtig bloed moesten doen.

ROBERT PIEREUSE was de chirurg. Hij was « the right man on the right place » en al heel gauw mocht hij aan onze kritische zin, een wezen voorstellen, dat bloosde van gezondheid en levenskracht, gekleed naar moderne snit ; en allen die het ter inzage namen waren er vol bewondering van.

Waarom dan zo een goed begonnen werk laten varen ? Is het omdat men er genoeg van heeft. Is het uit belangloosheid ? Neen, niets van dat alles ! Robert kan eenvoudig zijn mandaat niet meer uitoefenen, omdat de dienst-verplichtingen van hem een « verloren man gemaakt hebben in de brousse van het dépôt van LOMMEL.

Hoe zou men in die voorwaarden, in voortdurend contact kunnen blijven met de Raad van Beheer en het Redactiekomiteit, hoe de drukker en vertaler opzoeken. hoe de drukproeven verbeteren ; en hoe eindelijk de copie fabriceren» als er zelfs geen tijpmachine ter beschikking is en vooral, hoe kan men het noodzakel:ke nieuws en artikels bijeenkrijgen voor het opstellen van het bladje ?

BOB DEM had wel het hart in, toen hij tot die beslissing moest overgaan. Wil dat zeggen dat hij het bulletijn helemaal in steek laat ? Neen hoor, hij blijft deel uitmaken van het Redactiekomitet en zal ons artikels sturen lijk voorheen.

Het ogenblik is gekomen, beste BOB, als tolk van de Raad van Beheer, u hartelijk te bedanken, ook in naam van alle leden der Verbroedering voor al wat gij deedt, de dank komt uit het hart. Ik dank u voor uw hard en zo vaak ondankbaar werk : maar gij hebt de sporen verdiend.

Ik heb een lastige opvolging, maar ik zal werken naar uw voorbeeld, uw werk verbeteren zal moeilijk gaan, denk ik, omdat gij aan het maximum kwaamt, ik zal uw ervaringen ten nutte maken, en ik weet, dat u me dit zult toestaan, als vergoeding voor de zware last, die gij op mijn schouders legt.

De hoofdredacteur,
MARCEL LALLEMAND.

SNAP - SHOTS

Een zeker tijdschrift, zakformaat, publiceert in zijn kolommen een rubriek onder de titel « De aardigste mens die ik ooit ontmoet heb ».

Ik moet u al maar dadelijk zeggen dat die « buitengewone » mensen niet dik lopen en het is ook niet aanieder sterveling gegeven zo iemand te worden.

Ik heb altijd gedacht dat die mensen zo geboren werden, alhoewel zij zeer dikwijls pas, na enige jaren in de schaduw te zijn geweest, hun waarde bevestigen. Die mensen danken dit ofwel aan een geluksster of aan hun wilskracht.

Zo bereikten zij het hoogste goed... of laagste verderf. Vandaag heb ik het over een van die mensen, wiens portret ik zal trachten te geven, een mens, die ik toevallig op mijn weg vond. Het gebeurde in 1945, ik woonde te Verviers een vergadering bij van het Comiteit van de Verbroedering van het 3e Genie om een Ontmijningstentoonstelling in deze stad te organiseren.

Robert RAINOTTE (gij zult hem zeker wel op de foto herkend hebben) werd ook door die prachtide gewonnen, namelijk geld te verzamelen voor de slachtoffers van onze Dienst.

Zonder dralen, stelde hij alles in het werk om het wellukken van de tentoonstelling.

Het is een man die ons bewezen heeft, dat hij met wilskracht het goed betracht. Hoe kan men verstaan dat hij zo geestdriftig ijverde voor een werk dat hem niet aanbelangt daar hij geen ontmijner is ? Om dat te vatten moet gij hem intiem kennen en dat wil ik thans doen ?

Robert RAINOTTE aanschouwde het levenslicht op een mooie lentedag, een tijd dat de mens door de zoetheid der natuur innerlijk beter wordt (was dat een voorteken). Van in zijn prilste jeugd gaf hij blijk van een zacht en gevoelig karakter en zocht altijd anderen plezier te doen. Hij had een ware cul-

tus voor zijn mama. Voor BOBY was moeke « alles ». En nu nog draagt hij haar de tederste liefde toe evenals zijn papa.

Op school hield hij niet van uitgelaten makkers, en de omgang met de kleine meisjes beviel hem veel meer; hij vond dat ze veel zachter en veel kalmer waren, hij had zelfs geen misprijzen voor hun poppen. Toen hij ouder werd, bleef hij even gevoelig en had voor bejaarde personen een echt roerende attentie. Hoe dikwijls heeft men hem niet zien oude dames helpen de straat oversteken terwijl hij hun zeer vriendelijk toesprak.

In deze geestesgesteldheid nam hij dienst in 1938 in het 3de Regiment der Genie te Luik. Hoe ongelukkig was Boby in het begin toen zijn makkers vettige grappen vertelden of hem poetsen bakten ? tot de dag dat het schaapje in leeuw veranderde en eens een flinke rammeling gaf aan een die wat te ver gegaan was. Sinds toen heeft het niemand meer aangedurfd hem te plagen en iedereen wilde zijn kameraad zijn, en het was een kameraad, een lieve jongen. Na een verblijf in de kazerne van de Chartreuse en te Mopertingen werd hij ten slotte als instructie — sergeant voor de schoolcompagnie te Berchem — bij Antwerpen aangeduid.

In 1940, ging hij, bij het einde van de 18daagse veldtocht, naar Frankrijk met heel zijn Compagnie. Einde Augustus zwaaide hij af met al zijn manschappen, hij deelde hun lot en was hun vriend. Onder de bezetting volgde hij de lessen in de Administratieve Wetenschappen en werd 1945 geplaatst aan het hoofd van een bureau van salarissen met 25 bedienden onder zich. Daar ook vervulde hij meesterlijk zijn taak ; alle bedienden hebben van hem het beste aandenken bewaard.

Zijn behoefte naar toewijding voerde hem naar allerlei bezigheden waar hij zijn grote natuurlijke goedheid kon laten renderen. Zo hield hij zich onderandere bezig met de « Dierenbescherming, met de strijd tegen de levendontleding en met meerdere liefdadige werken. Niets is aardiger die grote man te zien plaats nemen aan het stuur van zijn kleine Renault en hem elke Zondagmorgen de weg zien doen tussen enkele Tehuizen van Ouden van dagen en de kerk om die oude mensen in de mogelijkheid te stellen de goddelijke diensten bij te wonen. Hij draagt ze zelfs in en uit de voituur als de oude stramme benen niet meer meewillen. Hoe gelukkig zijn die Ouden in de armen te rusten van die zo goede reus en hoe spreekt uit hun ogen de dankbaarheid.

Het kon niet anders of een man met zulke kwaliteiten moest geroerd worden door de ellende, die de uitoefening van de gevaarlijke Ontmijningsopdracht had geschapen. Hij is een der eersten geweest om onze Dienst gróót te willen, evenredig met het onmenselijk offer van vlees en bloed dat gebracht was.

Hij lukte op zulke wijze, dat wij er paf van stonden. Wat een verrassing. Wat er merkwaardig in zijn actie is, is dat ze geen toorts is, zij blijft aanhouden, en is bezield met een vurige geest van altijd beter en beter willen.

Hij wist een hele groep jonge meisjes warm te maken voor onze zaak die onder zijn impuls wonderen deden, en de geldhonger van onze Schatbewaarder stilden.

Misschien zal onze BOBY (die sommigen al een verstokte jonggezel noemden) daar vinden, zij die voor hem een lieftallige en begrijpende vrouw zal worden, een vrouw die voor ons een kostbare bondgenote zal zijn.

Daar is nog een Rainotte die wij niet kennen, het is de laatste in de lijn, de klene Philips, die nu zo wat een jaar oud is.

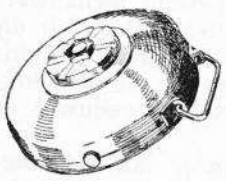
Wanneer zullen wij hem op een onzer vergaderingen zien, met de zwarte muts op en ons kenteken ?

Wat moeten wij nog van onze vriend zeggen ? Zijn legendarische bescheidenheid zou te zeer beproefd worden, een vrouw die voor ons een kostbare bongenote zal zijn.

Ik sluit deze lijnen en ik vraag u ofik me niet vergist heb als ik u zeg dat deze « de aardigste man is die ik ontmoet heb » ?

Marcel LALLEMAND.

HULDE AAN DE NAAMLOZEN

Onze feesten en vergaderingen zijn vaak gelegenheden geweest om een figuur uit onze Verbroedering een warme hulde te brengen en zijn verdiensten te onderstrepen.

Terecht werden reeds velen gevierd, daar ze, zoals wij allen, bezield zijn met dezelfde gemeenschappelijke onbaatzuchtigheid en offervaardigheid in dienst onzer vereniging.

Vandaag wil ik echter hulde brengen aan de **naamlozen** : aan alle wier verdienstelijkheid even groot is als hun bescheidenheid. Het zijn stille medewerkers, die steeds op de bres staan en hun vrije uren offeren om zich nuttig te maken, hetzij bij het voorafgaandelijk werk gevergd door het inrichten van feesten, hetzij bij het versieren der zaal, om onze feesten in een aangenaam kader te plaatsen.

En dan denk ik nog aan de Vaandeldrager, die, bij elke gelegenheid letterlijk « onze kleuren hoog houdt » en aan allen die steeds op post zijn bij elke betoging, om onze Verbroedering waardig te vertegenwoordigen.

Aan al dezen denk ik en ben overtuigd de tolk te zijn van het hoofdbestuur om al deze naamlozen maar daarom niet minder verdienstelijke makkers, van op deze plaats een oprechte hulde te brengen en onze dankbaarheid te betuigen.

De Verbroedering hoopt in de toekomst op uwe verdere kostbare medewerking te mogen rekenen.

E. VAN CLEVEN.

HANDELEN... OF STERVEN

Wie van ons, mijn beste vrienden, herinnert zich niet de heldhaftige jaren van 44-48, toen wij getuige waren der wrede ongelukken die de besten onder ons wegmaaiden ?

Wie onder ons heeft de verschrikkelijke en zolange dagen vergeten, toen wij, bij gelijkwelk weder, vochten met hardnekkigheid tegen tuigen vanallerlei aard en in de grootste krachtinspanning poogden de vaderlandse grond te bevrijden, zo spoedig mogelijk wel, van al wat de economische heropleving in de weg stond ?

Wie van ons denkt niet meer aan de ondraaglijke smart en schrijnend leed dat ontstond door het verlies van een vader, echtgenoot of zoon die brutaal uit het leven werden gerukt; de invaliditeit de gebrekkigheid van een bloedverwant of vriend, die het noodlot niet totaal opeiste maar achterliet zonder kracht zonder hulp, en dikwijls, beroofd van een of meerdere ledematen, zonder in de mogelijkheid te zijn zich een normaal soms zelfs een menswaardig bestaan te verzekeren.

Al deze ellende deed de broederlijkheid uitzien naar middelen om te helpen. Men dacht ternauwernood na, en individueel of collectief, wilden zij die aan de gruwelijke klauw van de dood of de verminking ontkomen waren, alles geven om de ongelukkigsten onder hen, broeders of zusters... weduwen en wezen te helpen.

Het was meer dan medelijden, meer dan liefdadigheid, het was de uiting zelf van de broederlijkheid, het was de welbegrepen liefde tot zijn evenmens, de liefde, die alleen ontstaat door het leed, smart en droefheid.

Dat waren de gevoelens, beste vrienden Ontmijners, die u bezielden en die gevoelens liggen aan de oorsprong van onze Verbroedering. Deze Verbroedering die gij hebt liefgehad, wier ontwikkeling en groei gij stap na stap hebt gevolgd, de verbroedering die reeds zoveel pijn heeft kunnen lenigen, die zoveel der uwen heeft geholpen : slachtoffers van hun plicht, die zoveel weduwen die rouwen om het verlies van hun man, kon terzijde staan, die tenslotte de tranen kon drogen van zoveel arme weesjes die geen vader meer hebben.

Schoon en actief was de vereniging die gij gesticht hebt. Niets werd verwaarloosd om te voorzien in de noodwendigheden, om bij te springen waar de regeringen in gebreke bleven om hen te vervangen die niet meer waren.

Onder de wijze leiding van de Nationale Voorzitter, generaal SEVRIN en dank zij de toewijding der plaatselijke voorzitters en leden van hun respective comiteiten, dank aan de vele sympathisanten en aan de geest van initiatief van velen onder u, beste Ontmijners, werden geldinzamelingen, feesten, weken van de ontmijner, bals en andere dingen georganiseerd; nuttige zaken, St-Niklaasgeschenken en klederen werden uitgedeeld, aan gewonden werden medische zorgen en onderricht gegeven, aan zieken en wezen werden voorlopige leningen toegestaan, gedenktekens werden onthuld en dagbladen verspreid.

In een woord iedereen werkte, iedereen beijverde zich een koortsachtige bedrijvigheid heerste overal, een ware wedijver van toewijding bezielde alle afdelingen.

De Verbroedering leefde, zij was welvarend en werd als een de bloeiendste van het land geroemd.

Handelen en nog eens handelen zonder ophouden zonder versagen... scheen de leuze te zijn.

Helaas, duizendmaal helaas ! De mens is nu eenmaal zo, de tijd gaat zijn gang, het aandenken vervaagt en de vergetelheid treedt in. De geestdrift verslapt en de activiteit sterft. Op enige uitzonderingen na, worden er geen liefdadigheidsfeesten meer gehouden, de betogingen worden niet meergevolgd, er komt weinig geld in kas en het blad, de voornaamste band tussen de leden dreigt te verdwijnen bij gebrek aan medewerkers.

Wiens schuld is het ? Latenwij niemand de steen werpen ? Laten wij allen « ons mea culpa » slaan. Laten wij allen een klein gewetensonderzoek doen en antwoorden wij in alle eerlijkheid op de volgende vragen :

Heb ik mijn bijdrage betaald ?

Ben ik een steun van de Verbroedering, een echt lid ?

Ben ik geen vormloos lid en het vijfde rad van de wagen ?

Heb ik bij gelegenheid een interessant gedacht, een plan, en heb ik het aan mijn comiteit meegedeeld ?

Heb ik al eens iets voorgesteld om de weduwen en wezen van onze gevallen kameraden te helpen ?

Heb ik mijn blad gesteund met nu en dan een artikel te sturen ?

Heb ik alle bijeenroepingen beantwoord ?

Ben ik aanwezig geweest op alle betogingen die door de Verbroedering georganiseerd werden ?

Heb ik, als ik het kon, de kas van mijn groep gesteund al was het maar op heel discrete manier ?

Heb ik in die zin beroep gedaan op andere weldoeners en heb ik hun de nodige inlichtingen verschaft om hun gift te storten ?

Ben ik geen geringschatter van de Verbroedering geweest ?

Heb ik ze niet bekritiseerd ?

Ben ik een medewerker, ja of neen ?

Ben ik waardig de functies uit te oefenen die me toevertrouwd werden ?

Nog meerdere dergelijke vragen zouden kunnen gesteld worden en wij zouden verbaasd zijn over de antwoorden.

Wie kent zich nog terug als hij zijn activiteit van nu vergelijkt met die van voorheen. Een groepering leeft alleen door de activiteit van zijn leden, zonder dat is zij, misschien langzaam, maar toch zeker ten dode opgeschreven « HANDELEN, OF STERVEN... ».

Dit dilemma wordt gesteld. Zult gij uw levenswerk laten doodgaan ? Gaat gij het opgeven ? Gij die zoveel bewijzen gegeven hebt van moed, wilskracht en zelfverloochening, hebt gij dan niet meer een weinig fut om het vaandel der Ontmijners hoog te houden om zijn mogelijkheden en zijn faam te handhaven ?

Luistert naar de oproep van een Oude en volgt de voorbeelden na van hen, die gisteren nog, morgen en altijd, geweest zijn en blijven de steunpilaren van deze schone vereniging die « onze Verbroedering is. »

J. VANDERYDT.

NIEUWSJES

Wist U dat :

* Onze vriend, Luitenant DAYE geslaagd is aan de koninklijke militaire school met 14 punten op 20 en dat hij de 8ste was op 23 mededingers. Nu zal hij naar de School der Genie te Jambes gaan om een proeftermijn van 4 maanden te doen alvorens naar de 9de Genie te gaan.

Bravo, Renaat, en gelukwensen.

* Een andere van onze Officieren namelijk Kapitein LENAERTS die het P^en van Luik verlaat voor de 9^e Genie.

* Onze makkers, BEAUVAIS en SADIN, op hun aanvraag als chauffeurs overgeplaatst zijn naar het Kamp van Elsenborn.

* Richard SCHOUMAKER, de « MEC » of nog « MARIUS », bjgenaamd zijn geestigheid en kennis in de Scheikunde recht laat varen in het opzoekingscentrum van het leger te Brasschaat onder de leiding van Majoor LINDEN.

* « De December Nacht » te Verviers, voor de Kas der Verbroedering de flinke som van 12.123 frs opgebracht heeft (Hoed af voor Robert RAINOTTE).

* Als Kerstgeschenk, een Maecenas uit Gent ,de Heer de SMET aan de schatbewaarder de mooie som van 3.000 frs heeft doen toekomen (Dank U, Kerstmanneke, Pardon Heer de SMET).

* 600 Boekjes van de Tombola van de Nationale Erkentenis ingericht ten voordele van de U.F.A.C., door onze Verbroedering verkocht werden (Ze zullen een gezicht zetten, die er niet aan meegedaan hebben, zo bij ons een mooi lot gewonnen wordt).

* De onkosten van de brochuur « Onze Ontmijners » gedekt zijn ! Daarvoor heeft de Algemene Vergadering besloten de overblijvende stock tegen 50 fr. de brochuur te verkopen.

Hebt U ze reeds gekocht ? Zo neen, bestel ze onmiddellijk bij Uwe landelijke Komiteiten en neem er enige « in stock » om ze aan uw kennissen te verkopen, u zult ze betalen na verkoop : dat is het werk van een echt lid.

* Het nog tijd is een aanvraag in te dienen om herstelpensioen voor kwetsuren en oorlogsgevolgen opgelopen tussen 10-5-1940 en 26-8-1947. (Voor alle inlichtingen, wend u tot het Secretariaat).

* Om nutteloze briefwisseling te vermijden, zijt U verzocht alleen de aanvraag voor het toekennen van de « strijderskaart » in te zenden als al de u gevraagde stukken bezit die bij de aanvraag dienen gevoegd worden.

* De kindertoeslag voor wezen sinds 1-5-51 is :

Voor het 1ste en 2de Kind ... ... 775 frs
Voor de volgende ... ... 800 frs

Als de moeder niet hertrouwd is, aan de haard blijft en geen beroepsactiviteit uitoefent, die bijslag respectievelijk 1015 fr. en 1040 fr. bedraagt. Dit verschil heet, de haardvergoeding.

* De titularissen van het Pensioen van oonlogsweduwe 40-45 een voorschot van 3.000 frs ontvangen, dit betekent een verhoging van 25 % en loopt over 6 maanden.

* De oorlogsinvalieden met 50 % en meer een voorschot ontvingen van 15 % op hun pensioen. Men hoopt dat binnenkort ook de invalieden van minder dan 50 % hun verhoging krijgen.

* De overlevingsrenten, die door de Kas van Weduwen en Wezen betaald worden, vermeerderd zijn met de « constante » Vanhoutte, sinds 1 Januari 1951. De regeling had plaats in de loop van September. Voor de militairen van lagere rang is deze verhoging gelijk aan 6240 × 0,43 vermeerderd met 5 % sinds 1 Mei 1951, of 2683 fr. plus de 5 % per jaar, wat dus 235 fr. per maand uitmaakt.

Ten uwen dienst.

DOODSBERICHTEN

Wij hebben de droeve plicht het overlijden mee te delen op 15 December in de ouderdom van 77 jaar, van Mevr. Zoé BIENFAIT, weduwe van Mr. Emile LEROY.

De Verbroedering zond een afvaardiging op de begrafenisplechtigheid, die te Visé plaats plaats had.

De afgestorvene was de moeder van onze vriend, wijlen Walter LEROY die tijdens de oorlog te Genk om het leven kwam door de ontploffing van een bom. Sinds de dood van haar zoon, leefde zij bij de weduwe en haar twee kinderen, aan wie wij ons rouwbeklag aanbieden.

*
* *

De Verbroedering zond eveneens een afvaardiging naar de teraardbestelling van Mevr. weduwe MASSART op 3 Januari 1952.

De overledene die 74 jaar oud was, was de moeder van onze kameraad Hendrik MASSART, aan wie wij ons innig rouwbeklag aanbieden.

De ontmijner en de Natie

In de Ve eeuw voor Christus, zei Thucydides reeds : De kracht van een stad ligt niet in haar vestingen, noch in haar schepen, maar in haar mensen.

Die woorden hebben door de tijden heen hun volle waarde behouden. Men kan ze toepassen op een stad, provincie of staat, altijd zal het waar zijn. In alle oorlogen was het schatten der zedelijke zowel als stoffelijke krachten altijd het hoofdprobleem.

Telkens als deze bij de tegenstander onderschat werden, liep men bittere ontgochelingen op.

De zedelijke sterkte van een leger is een tastbare waarde, een baziswaarde in functie der kwaliteiten van het ras, van de tradities, van de opvoeding van de troep, en van de waarde van de legerleiding.

Al deze elementen vormen een « Verworvenheid » indien ik me zo mag uitdrukken, die vatbaar is voor wijzigingen volgens de omstandigheden van het ogenblik, naar gelang het waar of vals nieuws van het slagveld. Het spreekt van zelf dat hoe groter « waarde » het leger heeft, hoe minder tekortkomingen zullen gebeuren.

Over die « verworvenheid » van de ontmijners heb ik net vandaag. Deze ruwe mannen die in de heldenperiode van de naoorlogsjaren, zich vrijwillig voor de ontmijning aanmelde, verdienen voorzeker een bizondere rangschikking op de waardeschaal. Want men moet toch wel toegeven, dat zich vrijwillig aanmelden voor de ontmijningsdienst, dadelijk na de bevrijding, ofwel onzin ofwel een uitdaging van de dood was. In die periode, was ons grongebied en vooral de Ardennen en de kust als bezaaid met doodstuigen : overal lagen mijnen aller aard, die een ernstig gevaar voor de bevolking waren en een groot hinder waren voor het economisch herstel van het land.

Vele van die tuigen waren nog onbekend, en het onderricht en de ondervinding werd verrijkt door de ongevallen. En toch waren er geen afvalligen, die bang geworden waren door het gevaar; integendeel, men snoerde zich hechter aan elkaar, de mannen voelden dat hun opdracht edelwas en niets kon hen meer weeerhouden.

Wat moet men denken van een ernstig gekwetste bij de ontmijning, die na het verlies van een lidmaat, als groot voorrecht vroeg met zijn kameraden naar het werk te mogen teruggaan, en die op dit ogenblik met zijn ene arm voortgaat zijn best te doen ? En die andere, die het ongeluk had op een mijn te lopen en die een voet moest laten afzetten en de olijkheid had de laatste sporen van zijn gebrekkigheid weg te nemen.

Toen hij dan hersteld was, moest hij van nabij bewaakt worden want nu hij een lidmaat gegeven had, vond hij het heel natuurlijk alles te geven. En die jonge Luitenant dan, die bij de ontmijning zijn tweehanden verloren had, het klaar speelt met zijn kunsthanden piano te spelen om alzo in al onze vergaderingen een gezellige noot te brengen ?

Zulke voorbeelden liggen voor het grijpen in de geschiedenis der ontmijning. Die doodsverachting klinkt uit hun lied als ze naar het werk gaan :

Zo een ongeluk ook gebeurt,
geen angst ons beklemt
zo zelfs de dood ons bespringt,
onnodige zorgen,
Wij hoeven geen begrafenis,
want in ons kist, is er niks...

Welk mag dan de beweegreden zijn van die geest van onthechting, die hen voert tot een totale gave van zich zelf ?

Op de eerste plaats, denk ik de diepe overtuiging die ze in zich dragen van het nut van hun werk en de schoonheid van hun opdracht.

Nooit zal men het getal kunnen ramen van de dodelijke ongelukken die ze aan de bevolking vermeden hebben en vooral aan de kinderen, die zo graag met allerhande ontploffingstuig spelen.

Het is wel een ernstige prikkel, te weten dat men goed doet, dat men levens redt, zelfs als de geinteresseerden het dan nooit weten ? En dat is een zoete troost.

De mensen zijn zo ondankbaar, en dan wordt het woord van Generaal Sevrin bewaarheid, die in 1946 zei : « Nu dat het gevaar geweken is, nu dat de verkeerswegen vrij zijn, nu dat duizenden hectaren weer kunnen verbouwd worden, nu dat onze bossen weer kunnen uitgebaat worden, gaat men het werk van de ondermijners, zwijgend voorbij en weldra zal men het helemaal vergeten zijn !

Maar dat is niet erg daar de eerstbevoordeligde toch de ontmijner zelf is, het goed doen gaat niet teloor omdat men het in de eerste plaats aan zich zelf doet. In zijn binnenste weet hij, dat dit nederig en verdoken werk hem in zijn eigen ogen verheft, en is dat niet het schoonste loon ? Wat de geest van tucht der ontmijners betreft : hij ligt wel niet fel aan de buitenkant maar hij zit er toch diep in.

Het is mij al gebeurd bij gelegenheid van wapenschouwingen en troependéfilés aan commandanten van de eenheid te zeggen : Meent gij, dat uw mannen goed gedisciplineerd zijn omdat hun tenue volmaakt in de haak is en omdat ze onberispelijk défileren ? Welnu onze ontmijners zijn nog veel beter gedisciplineerd ». En ogenblikkelijk was er een afkeurende réactie op die schijnbare paradoxe.

Ik voegde er dan aan toe : de een of andere onder hen heeft niet altijd zijn tenue in orde lijk dit moet. Maar eender wie van hen moogt gij zonder bewaking sturen, om een gevaarlijke opdracht te vervullen, hij zal ze eervol uitvoeren.

Al deze hoedanigheden, doodsverachting, tucht op het werk, geest van zelfverloochening, eigen aan de ontmijners, zijn voor de Natie, een zedelijke kracht, die men zo maar niet moet verwaarlozen. Het is goed daar nu en dan eens aan te denken, het dikwijls te zeggen, en het bij gelegenheid te herhalen : « In het leven der Naties, heeft de Heer Laurent Lombard gezegd gaat geen enkele geestelijke kracht verloren ». Zij worden doorgegeven van geslacht tot geslacht, en zij verrijken door de hele kracht van de wil der individus en door de zelfverloochening der harten.

DOHET A.

Als wij spreken over

BENOEMINGEN :

Wij delen met vreugde de benoeming der volgende vrienden mee :

Tot de graad van Adjudant-specalist : DE VLEESCHOUWER.

Tot de graad van Eerste sergeant-majoor specialist : CRABEELS.

Tot de graad van Korporaal : DIETICKX, HOREMANS, THITECA, SLAMBROUCK, VIENNE, TOUSSAINT, HUYBRECHTS, TASKIN.

Aan de nieuwe gepromoveerden onze hartelijkste gelukwensen !

REDACTIEKOMITEIT VAN ONS BULLETIJN :

VOORZITTER : **M. DIEU**, Gratesstraat, 32, Watermael.

HOOFDREDACTEUR : **M. LALLEMAND**, Rue Large Voie, 105, Jupille (Luik).

LEDEN : **M. COTTON**, Leopoldstraat, 36, Duffel.
» **M. VANDERYDT**, Quai de la Goffe, 23, Liège.
» **M. COGNEAU**, Studiecentrum D. O. V. O., Tervueren.
» **M. BEANTS**, St-Janstraat, 30, Tervueren.
» **M. R. PIEREUSE**, Commandant Ponthierstraat, 16, Etterbeek.

Stuurt uw artikels aan een der bovenstaande adressen voor de volgende data : 15 December, 15 Maart, 15 Juni, 15 September. Stuur ze zo mogelijk getijpt in dubbel, zo dat niet gaat dan zullen wij het doen. Laat ons persoonlijke gebeurtenissen kennen als : huwelijk, geboorte, overlijden, enz.

Zo gij interessante foto's voor ons bulletijn hebt, stuurt ze ons, wij zullen ze laten verschijnen in ons blad en we zullen ze u na het overdrukken terugsturen.

De al of niet ingelaste artikels worden niet teruggezonden. De steller alleen is verantwoordelijk voor het ingelaste artikel. Het Redactiekomiteit behoudt zich het recht voor de artikels in te lassen of te weigeren of noodzakelijke veranderingen aan te brengen dit evenwel na voorafgaandelijk akkoord met de steller.

ONDERSCHEIDINGEN :

De makkers wier namen hieronder vermeld worden, hebben volgende onderscheidingen bekomen :

Kapitein VANDERIJDT : Ridder in de Kroonorde.

Aalmoezenier JACQUEMIN : Ridder in de Kroonorde.

Korporaal MARY : Het Oorlogkruis.

Adjudant BOSMAN : Het Kruis van Ridder in de Kroonorde.

Adjudant DE BRUYNE : Het Ridderkruis in de Orde van Leopold II.

Adjudant REUL : De gouden Palmen van de Kroonorde.

Hebben de militaire decoratie van 2e Klas (artikel I) ontvangen de :

Sergeanten : SCHUDDINCK, VAN HOUTTE, DERBOVEN.

Korporaals : VAN HOOFSTAD, SOENEN, DUMONT, — SIMON, — VERSCHUEREN, — MUNTEN, KRAFFT.

Soldaat : VAN DER EYCKEN.

Ontvingen de Herinneringsmedalie 40-45 de Kameraden :

PIETERS, DESMARETS, SCHOONVAERE, VANLERBERGHE, WILLE, DERUYTER, MULLE, VAN GHELUWE, SLAMBROUCK, GEERTS, WOUTERS, GRAEYMEERSCH, MADOU, PAREIN, VERGHOTE.

Hartelijke gelukwensen en proficiat !

VERTREK :

Onze goede vriend August HANSEZ, verlaat de afdeling Luik om over te gaan naar de Kazerne van de Citadelle. Buiten de stabiliteit, die deze aanduiding meebrengt, kan zich onze vriend er nog specialist laten noemen. Het lijdt geen twijfel dat zijn heengaan een leemte zal doen aanvoelen, want buiten zijn aangenaam karakter, had onze vriend bewijzen geleverd van een ongeevenaard mekanieker te zijn.

Tot weerziens, goede maat, en veel geluk in uw nieuwe post.

LIDGELD VOOR 1952 :

Daar wij op 31 December het boekjaar 1951 afgesloten hebben kan men van nu af de bijdragen voor 1952 betalen.

Ten einde ons het innen per post te vermijden, verzoeken wij onze leden hun lidgeld voor 1952 te willen betalen langs de postcheckrekening.

Hieronder de adressen en P. C. R. der secties :

ANTWERPEN : Aalmoezenier Deckers, Spoorwegtroepen, Hoogboom, n° **10.81.47;**

BRABANT : Verbroedering der Ontmijners, Brabant, Brussel, n° **81.73.53;**

HENEGOUWEN : M. Hulshaegen, 151, rue Bellière, Marcinelle, n° **21.37.50;**

OOST VLAANDEREN : M. Van Cleven, E., 1, Eyzesche Velden, Gent, n° **45.11.80;**

WEST VLAANDEREN : M. Samijn, Em., 1, St. Annadreef, St-Andries-Brugge, n° **34.50.69;**

LUIK : Verbroedering der Ontmijners, Luik, nummer : **79.02.11;**

NAMEN : Verbroedering der Ontmijners, Namen-Luxembourg, n° **80.05.05.**

GEBOORTEN :

Onze vriend, Leo LEENAERTS van Ougrée, meldt ons de geboorte, op 10 November van een lieve JOSIANE.

Wij bieden aan de ouders onze hartelijkste gelukwensen aan.

HUWELIJKEN :

Wij melden u met grote vreugde het huwelijk van Miss Patricia HUNT, dochter van Kapitein H. J. HUNT, M. B. E. Voorzitter van « Bomb Disposal branch », en de Mistress HUNT ; met de Heer E. V. ROBERTS, R. A. F.

Wij maken van de gelegenheid gebruik om aan onze Engelse vrienden onze grote sympathie te hernieuwen en de jonggehuwden te feliciteren en hun tevens alle geluk in dit leven toe te wensen.

En nog huwelijken : namelijk van de kameraden : THYLEN en juf. STEPANECK; SADIN en juf. STOLLENWERK; DEUBEL en juf. PAQUAY; van WENDEL en juf. KOCH.

Wij sturen aan onze vrienden en hun gaden onze innige gelukwensen en « good luck ».

N. I. R.

De 30ste December om 8 u. 40; heeft een mooie blonde speakerin (wij veronderstellen dit toch zo) zich wat te ijverig getoond; toen ze zei : « Gij komt te luisteren naar het lied : La petite diligence du temps passé » (De kleine postwagen... van Vroeger), gezongen door André Claveau; Ze meent dat wij erg dom zijn, daar ze « van vroeger » bijvoegt.

RADIO LUXEMBURG :

Op 27 December, wat na 14 uur, toen André Bourillon, André Claveau verving, stelde hij « De school der vrouwen » voor. Op een gegeven ogenblik ondervroeg hij een kind over zijn ouderdom : « Ik ben zeven jaar, mijnheer ! Antwoord van Bourillon : Juist zeven... »

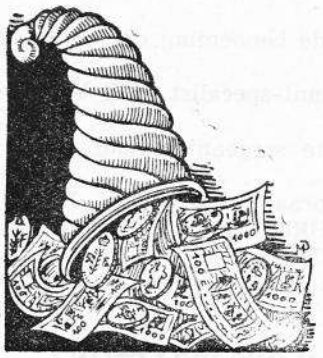
Als antwoord aan een kind is dat effen af « prachtig » het is een « lapsus linguæ » die u felle keelpijn zal gegeven hebben.

GOEDE WENSEN :

Die ons langs haar bulletijn de Bomb Disposal stuurt, zij schrijft ondermeer. «Wij ontvingen van onze goede vrienden van de Verbroedering der Ontmijners van Belgie, hartelijke gelukwensen ». Wij maken van de gelegenheid gebruik om aan deze goede makkers een vrolijk Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar te wensen.

Algemene Vergadering te Charleroi 25 Mei 1952

Hoe het bulletijn helpen ?

Gij kunt het doen, ik durf het zeggen : gij moet het doen al was het dan maar eens per jaar.

Elk verschijnen van het bulletijn brengt een uitgave mee van 7000 fr. Welnu, als gij onder gesloten omslag aan het adres van M. BAENTS, St-Jansstraat, 30, Tervueren, VIJF POSTZEGELS VAN 1 FR. 75, stuurt, het zij dus de som van 8 fr. 75, dan zou dat voor heel de Verbroedering, die 1200 leden telt, de schone som van 10.500 fr.; uitmaken of de kostprijs van één verschijnen van het bulletijn en de helft van een tweede. Wat denkt gij daarvan ?

Gij hebt nog een ander middel ter uwer beschikking : gij kunt bij gelegenheid van een familiefeest, van een banket, van en vriendenvergadering, van een geboorte, huwelijk, enz., een kleine geldinzameling doen en het bedrag storten op onze postchecknummer 75.35.94 op het zelfde adres als hierboven, met vermelding : « Voor het blad » op de keerzijde van uw stortingsbulletijn.

In elk bulletijn zullen we de naam der edelmoedige gevers bekend maken. Wie zal onze eerste weldoener zijn ?

Uw lidgeld

indien gij het nog niet betaald hebt, lees het artikel op bladzi[de Nr 13.

Laat u niet bij het oor trekken.

Zo u reeds in regel ziit, zoveel te beter ; proficiat.

Zo als wij zijn...

Het ligt niet in mijn bedoeling, hier een juiste bepaling te geven van het dier, dat denkt; bepaald niet. Teveel geleerden en wijsgeren hebben er achter gezocht, zonder daarom te kunnen bevestigen dat : de mens uit zijn natuur goed is of helemaal slecht.

Alwat hier volgt is genomen uit een klein artikel uit het « gemend nieuws » over 6000 jaar. Het is wel niet zeer recent maar toch stichtend : Oordeelt er zelf over : « In een grot, ergens in Azië hebben geleerden achter een hoop stenen, beenderen gevonden, die na een ernstig onderzoek, behoorden tot de schedel van een vrouw. Na allerhande opzoekingen, stelden ze vast, dat de vrouw in kwestie door haar stam ter dood was gebracht. Zij sloegen haar de schedel met stenen in 60 stukken. (« Gemengd nieuws » uit het stenen tijdperk) ».

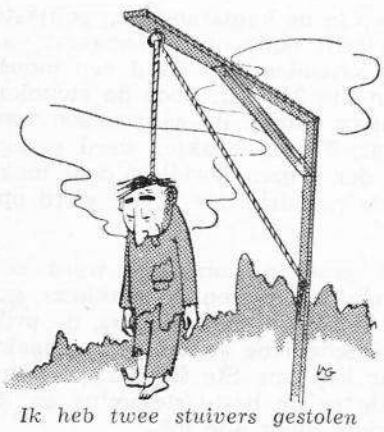
Wij weten natuurlijk niet, waarom die zachte executie plaats had, maar toch toont ze ons geen al te schoon gevoelen van goedheid in dat tijdperk, waar van ik ten andere geen proces wil opmaken, maar het stelt ons de Mens in een slecht daglicht en J. J. Rousseau, ten spijt, alles laat geloven dat de mens vroeger niet beter was.

Laten wij de voorhistorische tijd ter zijde en we nemen het begin van de moderne tijd dat Nero aan het nageslacht bracht door zijn wreedheden. Wij mogen van hem zeggen lijk Racine van Agrippina.

« En uw meester zal verschijnen in het tockomend [geslacht
Aan de wrede dwingelanden, een wrede hoon ».

Heel de Geschiedenis door, vinden we oorlogen en uitmoordingen alleraard, ingegeven door de goede gevoelens, die sommige aan de mens toeschreven.

Men zou kunnen opwerpen dat hetgeen men sommige grote mannen ten laste legt, niet van het volk mag gezegd worden, maar ik denk dat alles relatief was, en dat een mensenleven alles behalve heilig was.

Ik heb twee stuivers gestolen

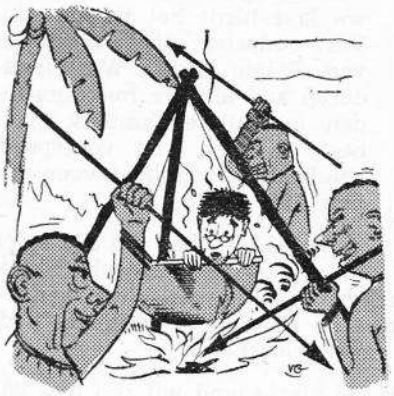
Vernoemen wij als bewijs, een periode (niet lang geleden) in Engeland, waar de Rechtbank de mens liet hangen om twee stuivers gestolen te hebben — om gelijk welke reden — en dit teroorzake van het schrikwekkend aantal goede mensen die zich het goed van een ander mens wilden toeeigenen.

Dit toont ons en de Rechter en de schuldige, de tedere gevoelens die in die tijd bestonden.

Is het nodig te spreken van de menseneters die nog in sommige streken verblijven.

De mensen die zulke praktijken er op nahouden, overdrijven hun naasteliefde.

De hier bijgevoegde schets toont ons beter dan welk commentaar ook, de gevoeligheid en tederheid.

De naasteliefde ?

En altijd en overal oorlogen tijdens dewelke, de mens, welk dan ook Zijn rang weze, zich niet laat smeken om te plunderen en zijns gelijken te doden.

Altijd vinden wij zijn schone instincten terug, die hem veroordelen tot het vernietigen van zijn evenmens en tot het zich toe eigenen van diens goed.

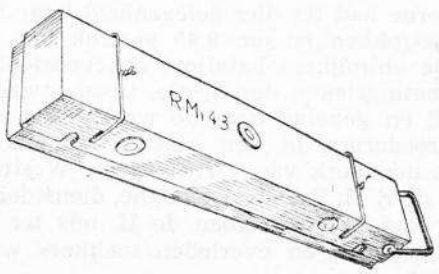
Maar « Wij zijn nu toch beschaafd » zullen sommigen zeggen. Ik versta het wel, maar kijkt eens naar de mooie organisaties van : politie, veiligheid, rijkswacht, en wat weet ik... Denkt gij niet lijk ik dat « de angst voor de rijkswachter heel wat mensen eerlijk maakt ».

Maar zijn we dan dóórslecht ? Neen, niettegenstaande dit alles, geloof ik het niet en wil ik het niet geloven. Het is waar dat men zijn slechte instincten niet kan loochenen, maar als het uur van de ernst slaat op de klok van het mensenleven, dan zijn we getuigen van grote daden die tot het offer voeren.

Laten we dus het kwaad zien dat in ons is, om er ons te kunnen van genezen en nemen we tot voorbeeld de mensen die alles gaven, zelfs hun leven op dat hun broeders vredig en vrij mogen leven. Bewaren nog voor deze een plaats in onze gedachten en vooral in ons hart.

Want de ware doodskist der doden is het hart der Levenden.

JEAN-PIERRE.

HET LEVEN DER SECTIES

WESTVLAANDEREN

Tergelegenheid van het nieuwe jaar biedt het bestuur der Verbroedering der ontmijners van Belgie Sectie Westvlaanderen aan al hare makkers leden en hunne families, haar beste wensen van voorspoed, geluk en gezondheid voor het jaar 1952 aan.

In 1951 hebben wij 302 leden in regellidgeld geboekt, dit is niet genoeg, er zijn nog veel makkers in Westvlaanderen die geen iid zijn 't zij door onwetendheid, 't zij uit vergetenheid of verwaarloosheid.

Allo ! makkers van het platte land wij zijn met 302 voor 1951, elk lid zal in 1952 een nieuwe makker mede brengen en wij zullen met...? zijn.

Bescherm en ereleden zijn altijd zeer welkom.

Het Bestuur.

Op Dinsdag 4 December vierde de Sectie Westvlaanderen der Verbroedering der Ontmijners in verstandhouding met het actief Peloton D.O.V.O. Vlaanderen hun grote hoogdag en het naamfeest van hun Beschermster de H. Barbara.

Van in den vroegen morgen, bij regenvlagen, vertrokken de Weduwen en Weesjes gehuisvestigd in Westvlaanderen uit alle koeken der provincie naar het al oud gekend ontmijnersdorp Westrozebeke. Majoor Samyn, de vader der ontmijners had er aan gehouden, en dit voor de 26ste achter een volgende maal, het Ste Barbarafeest te Westrozebeke bij te wonen.

De Kazerne had ter dier gelegenheid haar feestsieraad aangetrokken en om 9.45 vertrok het vaandel van het 2e ontmijners bataljon, dat voorlopig dient tot herzamelingsteken der Sectie, tussen twee secties der DOVO en gevolgd door de werklieden en leden der Verbroedering, in een statige opmarsch naar de nieuwe noodkerk van « Vijfwegen » Westrozebeke waar door de E. H. Pastoor Dejonghe, dienstdoende almoezenier van het Garnizoen de H. mis ter intentie onzer gesneuvelde en overleden makkers werd opgedragen.

Wij bemerkten er naast de reeds vermelde personen, Kapitein Merkx en Samyn, de officieren van de P. A. mu, de bevelhebbers der Rijkswachten van Westrozebeke en Klerken een afvaardiging onder officieren en manschappen der P.A. mu enz.

Na deze godsdienstige plechtigheid stapte de afdeling kranig terug naar de Kazerne waar in de eetzaal de tafels van de democratische lunch die om 13 uren moest plaats grijpen, reeds opgesteld waren.

In de schone zaal der Kantien waren tafels voorzien waar aan de weduwen en wezen door het Peloton ene collatie van melkchocolade met kramiek werd aangeboden.

Majoor Samyn, de vader der weesies, na eene korte toespraak waarbij onder meer hij de D. O. V. O. Westrozebeke dankte voor zijn mooi gebaar tegenover zijne beschermelingen overhandigde aan ieder wees beneden de 15 jaar een geschenk ter waarde van 400 fr. Papa Samyn had voor ieder kind een vriendelijkwoord praatte vaderlijk en humoristisch met ieder. Na menige glaasjes geledigd te hebben, kwam het uur waar de maag geen vloeistof meer begeert en naar bestaand eten vraagt ook om 13 uren begon het feestmaal.

Bij de reeds opgesomde personen kwam zich nog Kapitein Van den Broucke beveihebber der P.A. mu Westrozebeke voegen.

Het feestmaal was door de mannen der D.O.V.O. onder de wijze kookkunstige leiding van mevrouw Aspeslagh voorbereid.

Er werd geen rekenschap gehouden van de ruimte der magen het rantsoen was voorzien voor een dat aan de arbeidzijnde ontmijnersmaag en zoo kwam het menig van hen haver in de bak moesten laten.

Dit noenmaal verliep in de kamaraadschappelijkste, de vriendelijkste, de echt oude ontmijnersgeest van stapel, gedurende dit vriendenmaal werd een monster tombola gehouden die 2140 fr. voor de steunkas opbracht. Majoor Samyn dankte de aanwezigen voor hun solidariteitsgebaar. Tussen haakjes werd gezegd dat het grootste deel der prijzen kosteloos door makken sergeant Bullaert, vaandrig der Sectie werd opgehaald.

Na dit opbeurend gezellig samenzijn werd een kaartenprijskamp (manille) tussen de makkers gespeeld, en waren en veertigtal mededingers, de prijzen in geld hebben verscheidene gelukkigen gemaakt.

En zo rond 18 uur liep ons Ste Barbara en Sint Niklaasfeest ten einde in de beste stemming en de inrichters en uitvoerders dient alle lof.

E. S.

LUIK

Ingevolge een beslissing getroffen in het Komiteit en in afwachting der bekrachtiging of het verwerpen van het voorstel op de algemene provinciale vergadering in 1952, wordt voorlopig de geboortepremie (500 fr.) niet meer toegekend aan de leden die een geboorte aangeven en niet meer in dienst zijn van de D.O.V.O. van het Peleton van Luik.

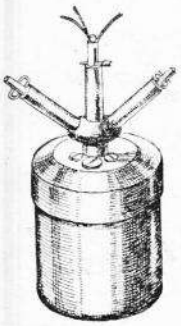
Het Artikel van onze Provinciale Statuten, dat die kwestie behandelt, voorziet tenandere dat dergelijke betalingen mogen stop gezet worden bij eenvoudige beslissing van het Komiteit, zo dit oordeelt dat de Kas niet langer in staat is dergelijke uitgaven te doen.

Onze leden, die de dienst verlaten hebben weten dat die Kas gevoed wordt door vrijwillige stortingen (nu 40 fr per maand) van de ontmijners die nog in dienst zijn bij die eenheid. Welnu daar het effectief dat overblijft zeer beperkt is, zal het niet mogelijk zijn verdere betalingen te doen, tenzij aan hen, die hun maandelijkse bijdrage betalen.

Dat de leden dus, die geen recht meer hebben op die uitkering, zo goed zijn ons in het vervolg geen uittreksel van Geboorteakt meer te sturen.

Het spreekt van zelf dat we altijd met genoegen kennis nemen van een blijde gebeurtenis in uw familie om dit over te drukken in ons bulletijn.

TWEE GELUKTE FEESTEN

De eerste December heeft de Luikse afdeling der Verbroedering waardig haar patrones, de heilige Barbara gevierd.

Tengevolge van een genomen akkoord tussen, Commandant DOHET, chef van de D.O.V.O. Peloton Luik, Kapitein VANDERYDT, chef van de 3e Kompagnie van het 12e Regiment T. T. r. en ons Komiteit, was er besloten dit feest, gezamentlijk te organiseren. Die prachtige idee was door Erevoorzitter,, Kapitein vooropgezet.

De officiele plechtigheden, waaraan talrijke vooraanstaande personaliteiten, zo burgerlijke als militaire aan deelnamen, begonnen om 10 uur met een bloemenhulde aan de verschillende dodenmonumenten van de wijk St Walburg, gevolgd van een H. Mis voor de gevallen kameraden, opgedragen door Aalmoezenier JACQUEMIN, die in verheven bewoordingen het gelegenheidssermoen hield.

Het koor van de kerk was rijk getooid met vlaggen, daar een veertigtal vaderlandse verenigingen afgevaardigden gestuurd hadden; ook waren 150 schoolkinderen tegenwoordig.

Na een défilé, waar de Ouden de jongeren van de T. T. r. een lesje gaven, gingen wij naar de Plaats waar de Kameraden gefusiljeerd werden op de Citadelle, waar na een ontroerend « LAST POST » eenkrans werd neergelegd. Nadat de officiele plechtigheden afgelopen waren, verenigde in de Mess der Officieren, een hartelijke ontvangst de genodigden en de leden van het Komiteit ; Commandant DOHET maakte er gebruik van om de enen en de anderen te danken omdat ze zo goed geweest waren de oproep te beantwoorden.

In de grote feestzaal van de Citadelle, had vervolgens een banket plaats waaraan 225 personen deelnamen. Aan de eretafel hadden plaats genomen ondermeer : Kolonel PASTURE, chef van het 12de Regiment T.T.r., Majoor PORREWYCK en Mevrouw, Chef van de D.O.V.O.; Mevrouw JULIN, nationale Secretaresse van het Gedenkteken van de Weerstand en M. JULIN. Wij moeten aanstippen dat het succes van de ceremonies te danken is aan de prachtige medewerking van Mevr. JULIN. Wij maken van dit schrijven gebruik om haar nogmaals onze dank te betuigen.

Er heerste een goede stemming, de tegenwoordigheid van de een of andere dame van onze kameraden bracht de zo nodige frisheid voor zulk feest. Het Komiteit bood hun ook uit dank mooie bloemen aan.

De stemming werd ook verhoogd door de « BARTHOLOMY SISTERS » de dochters van onze vriend Bartholomé die met accordeon en bevallige stem ons ten dans voerden. Het bedrag dat de meisjes voor hun prestatie ontvingen (600 fr.) werd gegeven aan de kas van de verbroedering, dit was echter nog niet genoeg voor BARTHOLOME, en hij gaf nog 200 fr bij. Zulk gebaar slaat ons met verbazing. De T. T. r. verrijkten zich nog door een collecte die 1120 fr. opbracht. Hartelijk dank aan de familie BARTHO en onze vrienden. Het dansend gedeelte wisselde af met « sketches » en gezang, dat allemaal flink door de vrienden van de T. T. r. gepresteerd werd; en wij moeten toegeven, dat ze ons baas waren.

Het was een welgelukt feest, dat voor enigen eindigde in « de Wijngaard des Heren ».

*
* *

De 23ste December had er in de « Brasserie du Pont Neuf te Luik, de overhandiging der geschenken plaats, van de St Niklaas aan de weesjes van de Ontmijners.

Het geld, dat opgehaald was tijdens een op 24 November in dezelfde « Brasserie », georganiseerd feest alsmede de gelden van de verbroedering ontvangen, hadden het ons mogelijk gemaakt aan elk kind iets aan te bieden, namelijk, een regenjas, een paar schoenen een pop of een naaikistje aan de meisjes, en een voetbal aan de jongens, zonder daar bij rekening te houden met de lekkernijen en het vieruurtje, dat aan elk van hen en aan hun mama werd aangeboden.

De aankomst van St Niklaas werd voorafgegaan door een artistiek gedeelte dat door groot en klein zeer op prijs werd gesteld. Vervolgens had de pitdeling der geschenken plaats, die de gezichten der kinderen deed stralen. Command^t DOHET, die er aangehouden had met zijne Dame aanwezig te zijn, dankte zangers en zangeressen, die hun medewerking verleend hadden en zij ontvingen onze mooie brochuur « Onze Ontmijners » en het artikel 12 (alleen de zangeressen). Het spreekt van zelf dat de heer en mevrouw LUCAS, de eigenaars van de zaak heel bizonder bedankt werden.

De Eerwaarde heer, Aalmoezenier JACQUEMIN, onze Voorzitter en de Vrienden VAN MULLLEN en JENNEKENS, leden van het Komiteit, waren op de hoogte van hun taak geweest, volgens hun loffeljke gewoonte. Er moet niet gezegd worden dat we ook mochten rekenen op de toegewijde en zeer gewaardeerde medewerking van Makker CUSTERS en zijn Dame.

Het was een gelukt feest en die eraan deelgenomen hebben zullen het niet gauw vergeten.

Marcel LALLEMAND.
Iste Ondervoorzitter van de Luikse Afdeling.

Secties :

Namen-Luxemburg ?

Brabant ?

Antwerpen ?

Oostvlaanderen ?

Spreken is zilver

Zwijgen is goud !!!...

Voorzichtig A. U. B. !

ONZE

ALGEMENE VERGADERING

25 MEI 1952

TE CHARLEROI

Les Editions « ESGY », rue Carlier, 15, Liége

NOTRE

ASSEMBLEE GENERALE

A CHARLEROI

le 25 MAI 1952